

כוח לילי נפל

חיות מור

באמריקה. וככה חזרתי לי מנמלה-העופה לבית עם שני ילדים בלי כלום. אפילו את הכסף האחרון שהיה לי בכיס נתתי לו לפני שעלה למטוס.

„אז התחלתי להרגיש אפס. הבנתי שאין לי סיכוי להסתדר בתל-אביב. ירדתי לאילת. הכוונה היתה לגמור את החובות, להתנקות, להתחזק, היינו, אני והבנים, שנה באילת. עברתי בכל מיני עבודות מזדמנות. כל כסף שהרווחתי הלך להחזרת החובות.

„אחרי שנה הרגשתי שחורו לי הכוחות, שתל-אביב מחכה ללילי. חזרנו לתל-אביב. כעבור זמן קצר פנו אלי ממונטין. שאכתוב להם מדור. הייתי בשמיים, ירדתי, מוויטיין זו תחילת-הדרך, קיווייתי שבועיקבות המדור שלי שם יגיעו אלי הצעות-עבודה נוספות. החלום שלי זה לעשות מין קברט מיני, סטנדר אפיקומרי על מין. שחנוך לויין יכתוב לי. הרגשתי שאני כמעט נוגעת בחלום.

„אז התמנה עורך חדש למוניטין פנומהאון, הוא החליט לשנות לי את המדור, להפוך אותו למדור-מיכתיבים. הדוגמה שהוא נתן לי היתה שאם אחת כותבת לי שלבן-החוג שלה יש זין של 14 ס"מ, והיא לא מגיעה לסיפוק, שתיתקן נקניק וזנולובק ותתקע לעצמה. נו, באמת, זה לא יעזור כלום, אני לא פחזבל. אני כותבת כמו שאני כותבת, ולא כותבת על נקניקים. חוץ מזה, גם אם מישהו כותב אלי בהומור, תמיד מסתתרת מצוקה, ואני לא אלעג. או העורך פיטר אותי.”

לילי אבידן פרצה שוב בככי. הפעם התקשתה להירגע. אחרי דקות ארוכות אמרה: „למה הוא עשה לי את זה, למה הוא הרס אותי? באתי להשתקם.

„שהאנשים יעזרו, מה יש, לראות את הילדים עם עיניים יוצאות לעבר משהו שאני לא מסוגלת לקנות. איפה הם כולם?”

(המחשך בעמוד 50)

„מה יש לי בחיים? שני ילדים מקסימים וחובות. אז אני מעשנת ומסתלבטת.” אז עכשיו יש ללילי אבידן גם מיעשפת. „אני עצובה נורא. עצובה ומיאשת”

שרית רום

כל הצרות שלה החלו לפני שנתיים וחצי, כשהיתה נשואה לקית. בחור אמריקאי שהכירה בארצות-הברית, צעיר ממנה בשנים רבות, „ג'יימס ריון אמיתי”, כהגדרתה. הם באו לארץ יחד עם בנם המשותף. קית לא הסתדר. הוא שתה אלכוהול בכמויות הולכות וגדלות. „זה הגיע לקרטון של פחיות בירה ביום, ובקבוק וורקה. אז גם התחילו המכות, האלימות.

„אני ילדת תפנוקים מרחובות. נכון שניסיתי כל מיני דברים בחיים, שלא בדיוק מסתדרים עם תרמית הילדה הטובה, אבל כיון הסיפור של הסקרנות הטיביעית שלי להתחבר עם אנשים שלדעתי מעניינים, כמו רויד אבידן, או המעורבות שלי בחבורת העין השנושית. לבין למצוא את עצמי במעברה, המרחק גדול. ועם קית הייתי במעברה. הוא עשה חובות כספיים אדירים בכל מקום. אני הייתי רצה אחריו ומנסה לכסות את החובות. כשנגמר לי הכסף, לקחתי הלוואות כדי לשלם חובות, ושוכ הייתי חייבת לאנשים אחרים. כמו כדור-שלג. מחוב לחוב, ממכות למכות. ואז הוא עזב. חזר לארצות-הברית.

„אפילו את המעיל הגדול שלי נתתי לו, את הכובע והכפפות, כדי שלא יהיה לו קר

מכוצצים בקצה המיטה, עם עיניים פקוחות כפחד, כש'12 איש מסתובבים בחדר, מחפשי שים את הקוקאין וההרואין בכמויות ה' מיסחריות, שלמעגן באו. ככלל, זה היה קטע מדהים. כמו סרט תורכי אמיתי. אילו רק הייתי יכולה לצחוק על זה.....

„ביום השלישי בשעה 11 בלילה הגיעו תריסר שוטרים לבית. בדיוק יצאתי מה' מיקלחת, הייתי חצי עירומה. 12 מדורניקים הצליחו לראות את לילי כמו שהרבה מאוד אנשים בארץ היו רוצים לראות — עם הציצים בחוץ. הבית שלנו — זהו חדר בגודל שני מטר על שלושה מטר ומיטבחון קטן — תארי לך, 12 איש נכנסים פנימה. הצעת להם שכמה מהם יחכו בחוץ, ושרק ארבעה ייכנסו. הם לא יכלו להישאר בחוץ. הם קיבלו פקודה למצוא. אז כל לשוטר התרכז בכלטה אחרת, וגם ככה לא נשאר לחלק מהם מקום. זה היה משעשע.

„פתאום הם מצאו שתי שקיות של קורנ' פלור. ואת המיכל עם המלכין. טוב, המסכן שטעם את הקורנפלוור עוד איכשהו סבל בשקט. השני שטעם את הרם, נשאר עם פרצוף אומלל עוד כמה דקות טובות. עכשיו אני בבעייה. אין לי כסף לקנות קורנפלוור וחול-מלכין חרשים.”

לילי אבידן עישנה חשיש. לילי אבידן קנתה לחברים שלה קצת חשיש, כדי שתוכל לעשן בעצמה.

לילי אבידן אין כסף לקנות חשיש. היא לא סחרה בחשיש מעולם. ביום השלישי נעצרה לילי אבידן בחשך של סחר בחשיש. עימה נעצרו עוד כמה אנשים. היא שהתה כבית-המעצר של אבד' כביר עד היום השישי בנוקר. אז שוחררה בערבות. כיום לילי היא אשה שבורה. אין היא מפסיקה לבכות. קשה לה. „כוח לילי נפל”, היא אומרת בפנים עצובות. „אני לא יודעת מה קורה איתי. אני מפחדת ללכת ברחוב, מפחדת לשבת בבית. אני מפחדת נורא מהכל. הכל מאיים עלי.”

אך זה קרה לה? „אך זה יתכן שאני, שתמיד נתתי כוח לכולם להמשיך, מרגישה שנגמרו לי הכוחות? שרק לא אשקע? שיהיה לי הכוח להמשיך, שבביל הילדים שלי. הילדים הם כל עולמי. מה עוד יש לי בעולם חוץ מאשר הילדים? שני קברים ברחובות, של אבא ואמא, וזהו.

„ואיפה הם כל החברים הטובים, הבהמה? מה קרה לכל אלה שהיפשו את חברתי, שהיו איתי? חברים מבהמה, לעצרי הרב, טובים עליהם. שוב ושוב במהלך השיחה פרצה בככי, תמצא אותם.”

לילי אבידן דיברה יום לאחר ששוחררה ממעצרה. היא ביקשה לערוך את השיחה בחוץ, כדי שהילדים לא ישמעו. הילדים יודעים הכל, ובכל זאת, לילי חשוב לגונן עליהם. שוב ושוב במהלך השיחה פרצה בככי, כאשר הגיעו הדברים לילדים, בני 6 ו-12. „כשישבת בבית-המעצר לא הפסקתי לבכות. התנונה הזו של הילדים יושבים